

J. R. WARD

POKOLI ESKÜVŐ 1.

Kedves Olvasó!

Megosztanám veled egy pokoli esküvő legegyszerűbb receptjét: vegyél egy koszorúslányt, aki úgy gondolja, hogy a rózsaszín az ördögtől ered, vegyítsd egy olyan násznaggyal, akitől minden lány elveszíti a fejét, és ráadásként tedd hozzá, hogy ők még vonzódjanak is egymáshoz. Aztán dobod be a rémálomba illő menyaszörnyet, két lánycsatát, egy sürgősségi hívást, és már meg is kapod a pokolbéli esküvődet! Ismerkedj meg a *Perzselő vágy* főszereplőivel, Anne-nel és Dannyvel! Most megtudhatod, hogyan is alakult át a kapcsolatuk baráti csipkelődésből *miafenetörténtköztünk* helyezetté. Vajon így kezdődik egy igazán szép kapcsolat? Vagy csak egy szexis, túlfűtött egyéjszakás kalandba csöppenünk, ami megrengeti a világukat, de soha sem ismétlődhet meg újra? Csak a szívük tudhatja a választ, amivel lehet, egyáltalán nem ért egyet a józan eszük.

Jó olvasást!

J. R. Ward

1.

*Csütörtök, október 29.
48 órával a robbanás előtt
College Row, New Brunswick, Massachusetts*

Mert a nők cseszettül nem násznagyok! Ezért nem jöhet az istenverte esküvőre!
Ahogy Anne Ashburn besétált az apró lakás ajtaján, nemhogy erre a boldog kis kifakadásra számított, hanem pontosan ezért imádkozott. Talán ez lesz az első és utolsó alkalom, hogy egyet fog érteni a menyasszonnyal.

Nemcsak a nők szertartáson betöltött szerepével kapcsolatban akart helyeselni, hanem azzal is, hogy bizony ő nem fog részt venni az „istenverte esküvőn”.

A konyhában állók mind felé fordultak. Elsőként Deandra Cox, a csodás fehér menyasszonyi ruha várományosa, majd Robert „Moose” Miller, a kimerült vőlegény, aki Anne munkatársaként dolgozott a 499-es tűzoltósági egységnél, és végül... Dannyboy Maguire.

Mondhatjuk, hogy ő volt az egyedüli ember, akit ténylegesen észrevette, és pontosan ebből fakadóan Anne rá nem akart egyetlen pillantást sem vetni.

Nagy kár, hogy Danny mindig feltűnést keltett. Mint a legtöbb tűzoltó, ő is csodás fizikummal rendelkezett: hatalmas

testén feszültek az izmok, amik azonnal képesek voltak mozgásba lendülni. Széles karjait összefonta a mellkasán, a bakancait átvette egymáson, így dőlt neki a lepattogzott festékű konyhapultnak. Elképesztően kék tekintetével olyan áthatóan méregette a helyzetet, hogy semmit sem mulaszthatott el. Frissen zuhanyozhatott, hiszen fényesen csillogó fekete haja még mindig nedvesnek hatott. Anne nagyon erősen igyekezett, hogy ne képzelje el a zuhany gőzében, ahogy a kitetovált felsőteste megfeszül, miközben lemossa a sampont a...

Felemelte a kezét, mintha ezzel megszakíthatná a saját gondolatmenetét, ráadásul a vitába is bele kívánt szólni.

– Nézzétek, én nem akarok gondot okozni! Boldogan kihúzom magam a helyzetből...

– És most még eggyel több koszorúslányom is van. – Folytatta a menyasszony pont ott, ahol abbahagyta. – Ezzel minden elcsúszott. Két nappal az esküvő előtt közlöd ezt velem, amikor nagyon jól tudod, hogy nem fogok repesni az örömtől! Minden el lett cseszve!

A vőlegény a linóleumra horgasztotta a tekintetét, így szinte lehetetlen volt nem elképzelni a páros viaszból kiöntött mását a többemeletes tortán: Deandra a maga tapadós farmérében és passzos kasmírfelsőjében húzza ki magát, miközben szőkére melírozott sötét haja könnyedén omlik le a vállán, és egyértelműen arra készül, hogy megfojtogassa a vőlegényét. Moose pedig a New Brunswick-i Tűzoltóság pólójában úgy fest, mint akit épp le akar tüszenteni egy influenzás, széles vállával és sűrű szakállával is védtelen a támadás ellen.

Ó, ilyen az igaz szerelem...

– Nem gondoltam, hogy ez ekkora gondot okozhat – motyogta Moose. – Anne a 499-esek tagja, és mindenki más is ott lesz tőlük.

– De ő lány! – mutatott Deandra egyenesen Anne-re. – Ez *mindent* elcsesz!

– Én tényleg nem akarok púp lenni a hátatokon – tette fel újra a kezét Anne. – Bőven elég lesz nekem, ha csak a nász-nép része leszek.

Deandra tekintete egyenesen Anne irányába siklott.

– Teljesen mindegy, mert akkor is el van cseszve az egész! A barátaim már mind kifizették a koszorúslányruhát, ami százhusz dollár volt fejenként!

Na, itt kellene lelépnem – gondolta Anne. Moose önként vállalkozott erre a nagyszerű feladatra, de másnak nem volt kötelező Deandrát hallgatnia.

– Én úgy gondolom, hogy egy nő az lehet, ami csak akar.

Ahogy Danny felszólalt, mindenki az ő irányába lesett, még Anne is, aki hirtelen felfogta, milyen bántó dolgokat is vágott a fejéhez Deandra csak a neve miatt.

Ne merészed! – tátogetta Danny felé a menyasszony háta mögött.

Danny felhúzta a vállát, mintha egyszerre hívná életre Oprah-t, Michelle Obamát és Hillary Clintont.

– Úgy értem, Deandra, te is elítéled a szexizmust, nem? Senki sem fogja megmondani neked a saját esküvődön, hogy mi helyes és mi nem. Ennél te sokkal magabiztosabb személy vagy.

A saját kezemmel fojtalak meg! – esküdözött magában Anne.

– Úgy gondolom, Deandrának fontos, hogy olyan esküvője legyen, amelyet megálmodott – tettem hozzá.

Danny álságos zavarodottsággal grimaszolt.

– Szóval azt mondod, hogy helyes a kettős mérce a férfiakkal és a nőkkel kapcsolatban? Ez igazán ledöbbsent, főleg

annak tudatában, hogyan is viselkedsz a melóban. Eddig azt hittem, te aztán hiszel az egyenlőségben.

– Hiszek is! – csattant fel Anne. – De ez az egész nem az egyenlőségről szól.

– Biztos vagy te ebben? Fel se tudom fogni, hogyan is támogatnod a begyepesedett nemi szerepeket, amikor olyan fontos dologról beszélünk, mint egy esküvő. De emellett véded a nők jogait, hogy lehessen belőlük tűzoltó, rendőr, vagy állhassanak a tűzharcok élvonalába katonaként.

– Kérlek, kímélj meg a véleményedtől, főleg úgy, hogy még sosem kellett női ruhában feszítened sehol, oké? Egy férfinak erre nincs rálátása.

– Csak arra szeretnék rámutatni, hogy ebben a helyzetben hogy tudsz szemet hunyni afelett, hogy rákényszerítenek valamit a nőkre.

– Ez az ő esküvője! – Anne Deandra felé mutogatott. – Ő a menyasszony! Megteheti, hogy kimondja, hogy szerinte mi helyes és helytelen, és nincs szüksége arra, hogy egy *férfi* megmondja helyette, mit csináljon!

– Még akkor sem, ha éppen a nők érdekeit védelmezem?

– Egészen addig nincs jogod beleszólni a kérdésbe, amíg nem növesztesz két petefészket.

Anne hangja szinte visszhangzott a konyhában. Hamarosan ráébredt, mennyire erőteljesen támadt Dannyre, miközben Deandra és Moose teljesen ledermedve álltak mellettük.

Anne gyorsan megköszörülte a torkát, és hátralépett.

– Szóval, Deandra meggondolta magát, én meg támogatom a döntését.

Deandra összeszűkített szemmel vizslatta Dannyt. Anne-nek egyáltalán nem tetszett a tekintete, ahogy a férfira nézett.

– Vagy – kezdett bele a menyasszony – talán mégis részt kéne vennie a bulin.

Anne magában imádkozott, hogy képes legyen fapofát vágni.

– Tényleg ne változtasd meg a vágyaidat csak miattam!

– Nem fogom. – Deandra továbbra is Dannyt bámulta. – Rendben. Viseljen csak frakkot, mint a többi pasi! Kísérheti a testvéremet az oltárhoz, mint ahogy a többi férfi teszi majd. A vállalai egyébként is túl szélesek a koszorúslányruhához. Így a számok is rendben lesznek.

Anne csak a szemét forgatta. *Girl power!*

– El van rendezve – vigyorgott Deandra erőteljesen. – De szükséged lesz frakkra, hacsak nincs egy a szekrényedben.

Egyetlen percig Anne arra várt, hogy valaki elkezdjen vitatkozni a nővel. Például Moose. Persze valószínűleg neki esze ágába sem volt beleszólni az esküvői részletekbe, Danny pedig elérte a célját, szóval egyetlen szóval nem fog tiltakozni.

És az igazság az, hogy Anne hosszú éveken át harcolt ezekkel a férfiakkal az oldalán a tűz ellen, szóval szinte testvérek lettek. Persze teljes mértékben úgy gondolta, hogy Moose elvesztette a józan eszét, hogy elveszi feleségül ezt a gyönyörű, de megkeseredett nőt, akit csak pár hónapja ismert meg. Anne ennek ellenére mindenképp Moose mellett akart lenni, mivel a férfi kifejezte, hogy ez a vágya. Már a munkahelyükön is kérte, hogy legyen ott.

– Ti honnan bérlitek az öltönyt? – kérdezte Anne.

– Frakk – javította ki Deandra.

A vőlegény úgy pislogott, mintha elfelejtette volna, hogyan kell angolul beszélni. De mostanság ez sokszor előfordult vele a tűzoltóságon is.

– Komolyan frakkot fogsz viselni?

- Érdekel is engem szerinted?
- Még jó, hogy frakkot fog viselni – szakította félbe Deandra, mire Danny azonnal megszólalt:
- Elkísérlek, tudom, hol van a hely.

* * *

Danny Maguire felkészült a gyilkos lézertekintetre, amit Anne sugárzott felé, és milyen jól tette! A lány szeme olyan élesnek hatott, mint két mesterlövész puskája, és egyenesen rá irányította. Danny mondhatni meg volt lepve, hogy a koponyája és a konyhaszekrény nem porladt szét ettől a tekintettől.

De az a helyzet, hogy Anne mindig is erős hatást gyakorolt rá. Egészen attól a perctől kezdve, ahogy besétált a 499-esek főhadiszállására két évvel ezelőtt. És nem csak azért, mert a lány a kishúga volt New Brunswick-i tűzoltókapitányának, ifjabb Thomas Ashburnnek. Anne még újoncként is olyan magabiztosságot és hozzáértést sugárzott, hogy szinte félelmetesnek hatott.

Aztán elkezdték a közös munkát a terepen.

Anne egyértelműen a kedvenc munkatársa volt a nehéz helyzetekben. Nála soha nem lehetett kérdés, hogy mit fog tenni és merre fog indulni. Egyszerűen ugyanazt gondolták, ugyanúgy reagáltak a helyzetekre, és szinte szinkronban mozgtak.

Danny mindig tudott olvasni a gondolataiban.

Ez most sem volt másként. Anne gondolatban egyértelműen kiherélte, majd lezúzta a mosogató ételmegsemmisítőjében a golyóit.

– Elég lesz, ha elmondjátok, melyik az! – szúrta a fogai között Moose felé.

Azonban a kérés megválaszolatlanul maradt, ezért Danny ellökte magát a konyhapulttól, és egyenesen a hátsó ajtó felé vette az irányt. Odakint Anne Subaru Outbackje pont az ő terepjárója mellett parkolt, így gyorsan megkerülte, és beült az anyósülésre.

Amikor Anne kiért, és megpillantotta, Danny hol is ül, megtorpant az alsó lépcsőn, és újra úgy nézett rá, mintha fel akarná robbantani a kocsit.

Ó, istenem, de gyönyörű vagy! – gondolta Danny.

Elképesztő, hogy a tökéletes nő hogyan tudja estélyi ruhává változtatni a tréningnadrágot, a melegítőfelsőt és a márkás edzőcipőt. Abszolút nem érdekelte Deandra és azok a hamisan csillogó cirkónia fülbevalók, meg a parfümfelhő, a műszempillák és a cicifelnyomós melltartó. Anne teljesen természetes volt: napszitta haját hajgumival fogta hátra tiszta arcából, szappan- és samponillatot árasztott, egyszerűen nem kellett semmivel felturbóznia magát, hogy bombasztikus legyen.

Danny teljesen padlót fogott, amikor vágyainak tárgya egyenesen a kochi felé vette az irányt, majd feltépte az ajtót.

– Akkora seggfej vagy!

Danny felemelte a kezét.

– Csak segíteni akarok, támogatom a női mozgalmat.

– Lószart! – Anne beült, és még inkább felé fordult. – Végre volt kifogásom, hogy kibújjak az egész alól, erre konkrétan visszadobtál a tűzvonalba.

Danny elvigyorodott.

– Ne már! Nem hagyhatod ki ezt a szuper bulit. Ez a polkbéli esküvő olyan lesz, mintha vegyítenél egy profi boksmérkőzést és azt a menyasszonyi ruhás műsort, amit Deandra rákényszerít Moose-ra, hogy nézze vele.

– Mondj igent a káoszra!
– Ez a címe? És komolyan, ezek után azt gondolod, hogy egyedül fogom végigcsinálni ezt a szarságot?

– Pontosan így gondoltam – szorította össze a szemét. – Moose a lakótársad.

- Neked meg a munkatársad.
- ...és ehhez az egészhez nekem semmi közöm...
- ...szóval nagyon fura lenne, ha nem lennél ott...
- ...ráadásul Deandra ki nem állhat.
- ...Deandra mindenkit utál.

Egyszerre hallgattak el. Anne mindkét kezét a kormányra tette, és leomlott rá. Előrenézett, majd megrázta a fejét.

– Nekem volt a világon a legjobb kifogásom, és kicsesztél velem!

Danny tekintete azonnal a lány ajkára siklott, nem tudott mit tenni. Hogy elfedje a botlását, hangosan felnevetett.

– Már említettem, hogy ennek a katasztrófának a közepén csak te és én vagyunk a világ ellen.

- És ez megért annyit, hogy feministának álcázd magad?
- Hé, tudod, hogy nagyon szeretem a nőket!
- Ó, azt igen, nagyon jól tudom, ezt mindenholnan hallani lehet!

Danny összeráncolta a homlokát, ahogy Anne beindította a kocsi.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?
- De basszus, miért veszi el feleségül? Még életemben nem láttam ekkora műnőt...
- Anne, mire utaltál az előbb?

Anne újra felé kapta a tekintetét.

– Ó, ne már, Danny! Nagyon jól tudom, hogy igyekszel titkolózni előttem, mert én vagyok *A Lány* a csapatban. De

a hódításaid egyértelműen a beszélgetés tárgyát képzik, sőt már-már legendásak.

– Ez nem is igaz.

Anne hátramenetbe tette a kocsit, és hátranézett a válla felett.

– Te is nagyon jól tudod, hogy így van. Nézd, én egyáltalán nem akarok ítélni feletted. Semmi közöm hozzá, hogy mit csinálsz a magánéletedben, ráadásul ez az egész nem is érdekel annyira. De azért azt kifogásolom, hogy szégyellős kutyusként viselkedsz a nők közelében.

Anne a gázra taposott, elindulva a keskeny úton, ami a magas, karcsú épületek között húzódott. A felsője nem rejtette el a teste körvonalait, passzos nadrágja kiemelte combjának kidolgozott izmait. Anne-nel kapcsolatban Danny minden egyes apró részletet észrevett. Örültségnek hatott, hogy nem is tudta, hogy tetszik neki ez a típus, amíg nem találkozott Anne-nel.

Úgy fest, imádta a semmi cicoma, szókimondó atlétákat, akiknek olyan a munkamoráljuk, mint neki.

– Nincs barátnőm – motyogta.

– Ez abszolút szerencsés, hiszen hülyét csinálnál belőle a többi nővel, akikkel szórakozgatsz. – Anne kifordult az utcáról. – De újra megerősíteném, hogy én emiatt egy cseppet sem aggódom. Na, merre is megyünk?

Semerre – gondolta Danny. *Semerre sem haladunk, bassza meg!*

– Mike Frakk-Kölcsönzőjébe, ami a Chester és a Main sarkán van. – Becsatolta a biztonsági övet, hogy elhallgatassa a kocsi panaszos sípolását. – Most már tudom, hogy nagyon is rossz véleménynel vagy rólam.

– Már mondtam, hogy egyáltalán nem számít. – Anne a gázra taposott, mire Danny hátrasüppedt az ülésben. – Engem csak az érdekel, hogyan végzed a munkádat, és arra sosem volt panaszom.

– Most csak azért mondod ezeket, mert már volt egy pár randim?

– Hmm... randinak nevezed azt, amikor megdugtad a fodrászat recepcióját a hátsó helyiségben?

– Az hat hónapja történt. – Rádadásul az pont Deandra volt, de annak meg aztán semmi értelmét nem látta, hogy nevén nevezze a titokzatos hódítását. – És még mielőtt felhoznád a július negyedikét, nem én voltam az, aki a parádé közepén szexelt egy tutajon.

– Dehogynem! – pillantott felé.

– Nem, komolyan nem! – csattant fel. – Az Duff volt. Ne keverj bele olyan szarba, amihez aztán végképp semmi közöm!

– Miért védekezel ennyire?

– Mert épp azzal vádolsz, hogy ribanc vagyok, és nem igazán örülök ennek a jelzőnek.

– Bocsi.

Danny összefonta a karjait a mellkasán, és kibámult az ablakon. Semmi sem rosszabb, mintha az ember a saját csapdájába esik. Az igazság azonban az volt, hogy amióta Anne megérkezett az életébe az egységük pólójában a vad személyiségevel, minden más nő olyan unalmasnak tetszett, mint egy doboz papír zsebkendő. Sajnos az életének ezt megelőző időszak a olyan volt, mint egy gyorsuló autó, amin nem találta a féket. Hiába bizonygatta, hogy megváltozott, nem tagadhatta, milyen volt korábban, és ez a hír mindent megelőzött.

Elgondolkozva a hibáin, azonnal eszébe jutott, miért is gyűlöli annyira az eltávokat. Túl sok ideje maradt gondolkodni, és a legutolsó dolog, amire szüksége volt, hogy elmélázzon azon, milyen lehetetlen távolságba taszította magát Anne-től. Meg akarta ízlelni, meg akarta érinteni. Őt akarta látni legelőször reggelente, és esténként legutoljára.

Ez a négy nap Moose idióta esküvőjén teljesen ki fogja készíteni.

2.

Mike kölcsönzője a sarkon poliészterből kialakított zugként bújt meg egy Dunkin' Donuts és egy virágbolt között. Anne pont szemben parkolt le párhuzamosan a kocsival, megnézte az időt a műszerfalon, és megkönnyebbült, hogy még marad egy órájuk az ötörai zárásig.

– Akarsz enni valamit? – kérdezte a morózus útitársát. – Van egy fehérjeszelet a táskámban.

– Kösz, nem.

– Szóval akkor nem az éhség miatt duzzogsz. – Belenyúlt a Nike táskájába. – Tessék, edd meg, mielőtt még behúzol valakinek!

Ahogy felé tartotta a szeletet, Danny hosszasan bámulta őt. A tekintete olyan kék volt, mint az őszi égbolt, annyira tiszta és vibráló, hogy szinte fájt ránézni. A szempillái feketén csillogtak felette, olyan sűrűn, mint a haja. Úgy tűnt, mintha kicsit leégett volna, de az arcszíne az előző éjszakától piroslott. Az október Massachusetts államban nagyon hideg tud lenni, és éjjel egy másodfokú tűzhez rohantak. A riasztás haj-

nal négykor érkezett a New Brunie kampuszáról, a fecskendőkől a víz hátrafelé spriccelt a nulla fokban, ami leginkább egy jégesőt idézett.

– Rosszul ítélsz meg – mondta.

Anne elkapta a tekintetét.

– Nem ítélek meg én sehogyan sem. És ez így helyes, hiszen együtt dolgozunk.

– És ha nem dolgoznánk együtt, akkor mi lenne?

Egyszerre úgy tűnt, mintha kiszippantották volna a levegőt a Subaru belső teréből, Anne szinte érezte, ahogy Danny teste az övéhez préselődik. A közelségből valahogy érintés lett, pedig mindig sikerült meggyőznie magát, hogy félreértette a jelzéseket, így váratlanul érte a kettejük között felrobbanó kémia. Ennek ellenére valahogy mégis elkerülhetetlennek tűnt a dolog.

– A hipotézisekkel csak az időt vesztegetjük. – A hangja hirtelen rekedtes lett. – Totális időpocsékolás...

– Akkor is válaszolj a kérdésre!

De ez nem is kérdésként hatott – gondolta a lány. Inkább felhívás volt a táncra, amit képtelen lennék visszautasítani.

Magát átkozta, és ledobta a fehérjeszeletet Danny ölébe, majd kitarta az ajtót, hogy kimeneküljön a helyzetből.

– Edd meg, és haladjunk! Nem maradt sok időnk.

Hevesen dobogó szívvel szelte át szabálytalanul a pirosat, majd felugrott a járda szélére. Egyenesen az öltönybolt felé vette az irányt, kitarta az ajtót, és belépett... rengeteg virág közé.

Egyértelműen próbababákra számított, amik fekete-fehér pingvinruhában feszítenek, erre rózsák, szegfűk és fátýolvirágok terpeszkedtek mindenfelé a hatalmas vödrökben. Mellettük agyagkaspók sorakoztak narancssárga és sárga szí-

nekben, emellé boszorkányok, vámpírok és szellemek csatla-koztak, amelyek egy horgászdamlról lógtak a mennyezetről.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a nő a pult mögül.

– Ó, nem, köszönöm.

Újra megszólalt a csengő, és Danny lépett be.

– A búzavirágokat már megrendeltük.

– Micsoda? – Anne hátrált a vámpírmobil irányába, mire csomóféle Drakula kapaszkodott a hajába. – Elnézést... ó, oké! Rendben...

Anna lerántott egy köpenyes vérszívót magáról, és megigazította a ruháját.

– Értem... már megrendelték. Oké. Most átmegyünk a másik boltba. Köszönünk mindent!

Anne felkapta a fejét, kihúzta magát, és úgy indult vissza az utcára, hogy lehetőleg ne lépjen bele egy rózsákkal teli vödörbe se. Szinte katonás magabiztossággal menetelt át Mike Frakk-Kölcsönzőjébe, és ezúttal tökéletes volt a belépője.

Bizony, itt nem volt más, mint egy nagy halom zakó, fekete, fehér, bordó nadrágok és előre megkötött szatén csokornyakkendők hozzájuk illő megkötővel. A hamis faborítás a Raymour & Flanigan bútorboltreklámjára emlékeztette a gyerekkorából. A poszterekről nyolcvanas évekbeli férfimodellek mosolyogtak le, akiknek a bongyor haja láttán Anne azon kezdett aggódni, hogy a hely csak a nyolcvanas évek elejéről kölcsönöz cuccokat.

A kassza mögött álló férfi közel hatvan lehetett, de annyira ki volt kenve, mint egy jól ápolt virágoskert. Hajszálcsíkos öltönyt viselt hetyke narancs-fekete halloweeni nyakkendővel, ami nagyon jól reklámozta a holmikat. Úgy tűnt, ezen a helyen még számítógép sem volt.

– Hát megérkezett az imádnivaló menyasszony! – mondta a férfi, ahogy közelebb jött. – Én ifjabb Mike vagyok, és mindenben a segítségére állok. Ó, még a vőlegényt is elhozta!

Anne megrázta a fejét.

– Nem, nem igazán... Én nem...

– Mikor lesz a nagy nap? – kérdezte Mike.

– Én nem...

– Szombaton – mondta Danny, és Anne vállára tette a kezét. – Annyira szerencsés vagyok.

– Húha, akkor nem maradt sok időnk! – Mike feltúrta a ruhája ujját, mintha készen állna arra, hogy munkába álljon.

– De mindent meg fogunk oldani. Mike garantálja a sikert.

– Nem mi házasodunk – lökte félre Anne Dannyt.

– Szóval meg akar szökni! – csapta össze Mike a kezét. – Milyen izgalmas! Lássuk csak, szükségünk lesz egy harminchatos...

– Bizony – mosolygott Danny. – Istenem, annyira elégedett vagyok a gyors intézkedéssel!

Mike összevonta a szemöldökét.

– Nem találkoztunk már valahol?

– Nem mi házasodunk! – szólt közbe újra Anne.

Mike döbbsen csendbe süppedt, Anne meg gyomrom akarta öklözni Dannyt. Ehelyett inkább könnyedén bejelentette:

– Szükségem lenne egy frakkra a Miller-esküvőre, ami egyezik a korábban rendeltékkel.

Mike felnézett Dannyre, majd vissza Anne-re.

– Tudja, általában a nők nem szoktak vőfélyek lenni.

– Tudom – mondta Anne, és Dannyre pillantott. – Nagyon jól tudom.

Mindent egybevetve Danny igazán jó jelnek tartotta, hogy Anne elsőként a virágboltba rontott be. A kis botlása azt a jelzést hordozta magában, hogy valamennyire felkavarta az autóban lezajlott beszélgetés, és talán...

Bassza meg, fogalma sem volt, mit gondoljon!

– Szóval frakkot szeretne – ismételte Mike.

Anne egyenesen a zakókhoz sétált, amelyeken szaténhajtóka díszelgett.

– Hát... csak belefér a kis férfiméretbe vagy a fiúba. Mi lenne, ha fiúkra szabottat keresnénk?

Mike újra Danny felé nézett, aki sikeresen összekapta magát.

– Mi lenne, ha levenné a méreteit, és akkor könnyebben találna valamit, ami jó lesz rá?

– Ó... én általában csak férfiakkal dolgozom.

– Adj ide a mérőszalagot, majd én megcsinálom! – Anne gyorsan megpördült, miközben Danny kinyújtotta a kezét Mike felé. – Együtt dolgozunk, barátok vagyunk.

Az igazság azonban az volt, ha végig kellett volna néznie, ahogy ifjabb Mike – vagy bármely más férfi – mérőszalagot húz végig Anne belső combján, akkor tízezer fehérjeszelettel se lehetett volna lenyugtatni. Akkor aztán eltört volna pár végtagot, majd eltemette volna a pasi testét egy olyan helyre, ahol sosem találta volna meg a családja.

Lehetetlenség volt ellenállni a bájának, mi?

– Igen – mondta Mike. – Azt hiszem, az lesz a legjobb.

A mérőszalagot Danny tenyerébe nyomta, és azonnal bevezette őket a fekete függöny mögé, ahol a próbafülkék helyezkedtek el.

– Gyerünk, Ashburn! – mondta Danny. – Essünk túl rajta gyorsan, aztán haladjunk tovább! Ígérem, hogy teljes mértékben fájdalommentes lesz.

Legalábbis Anne-nek biztosan... De neki? Ezt nem tudhatta előre, ugyanis Anne szemében vad düh csillogott, pontosan olyan, amiért már istenhez kellett fohászkodnia, hogy nehogyan felálljon neki a lány szeme láttán.

– Majd én megoldom egyedül – motyogta.

Mike betöltött egy írótaáblát és egy ceruzát is.

– Minden érték a listán van, csak írják le!

Danny kilépett a függönyön kívülre.

– Csak akkor segíték, ha szükséged van rá.

Anne elkobozta a mérőszalagot, és besétált hátulra. Amikor megtorpant, Danny nekiütközött, aztán felfogta, miért állt meg a lány olyan hirtelen. Ő is kissé le volt döbbenve, amikor először meglátta a jelenséget.

– Azt hitték, hogy a festék nem marad meg a plafonon? – suttogta, Danny pedig újra engedte, hogy a függöny elfedje őket a helyiség többi részétől. A bozontos padlószőnyeg – pontosan az a fajta, amit még Scooby-Doo is értékelt volna – a padlón kezdődött, őszi aratásra emlékeztető arany-narancssárga bolyhosszággént, majd felmászott a falra, és a plafonon folytatódott. Mondhatni, felfoghatatlan volt a látvány.

– Na, most már azt is tudod, milyen lehet egy csomag Cheetosban leélni az életedet, mi? – motyogta Danny.

– Én csak azon gondolkodom, ragadás-e.

– Neki akarsz lődni a falnak, hogy meglásd, odatapadok-e?

Emellett műanyag futószőnyegek is haladtak egymás mellett, mint az autópályák sávjai. Valószínűleg ezzel akarták megóvni, hogy a szőnyeg ne rongyolódjon el az emberek ta-

posása nyomán, ahogy ki és be járkáltak a három próbafülkébe.

– Legalább illik az évszakhoz! – Danny oldalra nyúlt, és megtapogatta a falat.

– Most ezzel komolyan azt akarod mondani, hogy karácsonykor lecseréli piros-zöldre, aztán arany-feketére szilveszterkor? Húsvétkor meg jöhetnek a pasztellárnyalatok?

– És mormotanapra jön a barna. – Ahogy Anne újra dühösen nézett rá, felhúzta a vállát. – Most mi van?

– Az gusztustalan.

Ahogy Danny az egyik fülke elé érkezett, kinyitotta az ajtaját.

– Én azon méláztam, hogy lehet, hogy csak egy sima szőnyeggel kezdtek, de aztán szétterjedt.

– Minden rendben? – kérdezte Mike a másik oldalról. Anne összehúzta a szemét.

– A dekoráció...

– Tudom, hát nem nosztalgikus? – csicseregte Mike. – A bolt az apámé volt, évekkkel megelőzte a korát.

– Nos, azóta az idő utolérte, és tovább is haladt – motyogta Anne, aztán hangosabban szólalt meg. – Kissé szokatlan, az biztos!

Danny biccentett a próbafülke felé.

– Állj rá arra az izére, és haladjunk a méricskéléssel!

– Inkább itt fognék bele. Kissé félek, hogy túl közel kerülök a plafonhoz.

– Majd én lejegyzem a dolgokat – nézett rá az irattáblára.

– Először a karod hossza kell.

Anne megfogta a mérőszalag egyik végét a vállánál, és engedte, hogy a csuklójára csússzon.

– Hatvanöt.

Danny leírta a számot.

– Majd én megmérem a válltól vállig távot a hátadon.

– Na igen, azt nem tudnám megcsinálni hajolgatás nélkül, az meg elcseszne az egészet.

Anne Danny kezébe nyomta a mérőszalagot, aki letette a papírt és a ceruzát. Közelebb lépett hozzá, és hirtelen teljesen befogadta a jelenlétét. Hogy milyen magas volt, hogy a dereka hogyan ívelt, mielőtt a csípőjében tornyosodott volna ki, és hogy azok a hosszú-hosszú lábai milyen formásak voltak a futóleggingsben.

Nehezen nyelt, de széthúzta a szalagot a lány vállán, ami kicsúszott a kezéből, így véletlenül majdnem a hátára vágott, hogy elkapja.

– Bocsi, bocsi!

– Na, tessék! – Anne kapta el a szalagot, majd visszaadta a kezébe.

– Nagyon szökni próbál.

– Ja.

Danny lelassított, majd újra megdermedt. A helyiség túloldalán a teljes alakos tükörben nem tudott máshová nézni, csak a tükörképükre. Elképesztette, ahogy Anne mögött áll, miközben a lány továbbra is a mindent beborító padlószőnyeget kémlelte.

Annnyira meg akarlak dugni – gondolta. Mivel fájdalmasan elkeseredett volt, csak remélte, hogy nem mondta ki hangosan is a szavakat.

– Kész vagy? – kérdezte Anne.

– Aha.

Vagyis egyáltalán nem, nem mért le semmit.

Anne világos tekintete felemelkedett, és találkozott Danny szemével a tükörben. A kitáguló pupillája miatt sejtette, hogy

a szemében túl sok vágy csillogott, amit képtelen volt eltitkolni. Utálta, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe kell hoznia a lányt, de már elfogyott a türelme, a büszkesége, és egyáltalán nem érezte épelméjűnek magát.

Mintha az egész testét elöntötte volna a vágy, ahogy mögötte állt.

Anne mellkasa fel és le emelkedett, ahogy mély levegőket vett.

– Le kell mérned – mondta halkán.

Tudom én – gondolta, majd a tekintete végigsiklott Anne testén.

A lány oldalra biccentette a fejét, de nem lépett el tőle, és folyamatosan őt nézte.

– Ez nem történhet meg.

Úgy hangzott, mintha saját magát is próbálná győzködni. Danny ezt jó jelnek találta.

– De – mormogta. – Megtörténhet.

– Danny...

– Nem tudok tovább tettetni. Már teljesen kivagyok tőle, Anne.

Anne döbbsent arckifejezése gondolkodásra adott okot. Azért döbbsent meg, mert megsértette ezzel? Vagy azért, mert ő maga is küzdött a kínzó vágygal?

– Hogy haladnak a dolgok? – kérdezte Mike a függöny mögül.

Na, így kellett összezúzni a tökéletes pillanatot!

Még mielőtt bárki bármit mondhatott volna, Danny le-mérte Anne vállát, lejegyezte a számot, majd letérdelt. Felmelte a tekintetét, és úgy nézett fel a lány testére.

– Nem foglak átbaszni – mondta. – Ígérem.

Anne egyre idegesebben nézett.

– Nem is fogom engedni, hogy átbassz, szóval ezen egy pillanatra sem kell aggódnod.

Annyira szexi vagy ilyenkor – gondolta Danny.

De aztán nem próbálkozott tovább.

– Lemérlek itt is. És nem leszek... tolakodó.

– Azzal szerintem már rendesen elkéstél – motyogta a lány, de széttárta a lábát. – Ha a kezed olyan helyre vándorol, ahová nem kéne neki, akkor megígérhetem, hogy a rokkant-parkolóban kell majd leállítanod a kocsidat.

Danny egy pillanatra megszédült a vágytól, de visszanyerte az egyensúlyát.

– Tedd ide a sarkad!

Danny a mérőszalagot Anne talpa alá helyezte, és centiről centire nyújtotta a szalagot, áthaladt a vádliján, a térén és a combizmai csodás domborulatain.

Majd a lába belső oldalán... egészen a...

Anne hátralépett.

– Mi lenne, ha innen megbecsülnénk? Meddig jutottál?

Danny hirtelen össze sem tudta szedni a gondolatait.

– Ööö... – Aztán mégis kinyögött valamiféle számot, mire Anne megszólalt.

– Adjunk hozzá még hetet, és hagyjuk abba ezt az egészet!

– Mi lesz a derekaddal? Vagy a csípőddel?

– Azt majd én megoldom. – Kikapta a mérőszalagot a kezéből, és lemérte a csípőjét. – Kilencvenegy. A derekam meg... hatvanhat.

– Kiviszem ezt Mike-nak – mondta. – És megnézzük, mit talál.

Danny átlépett a bozontfüggönyön. Kicsit túl erősen vette a levegőt, és a feje olyan kótyagos volt, mintha tíz sört húzott volna le. Aztán hátrálni kezdett, és újra bepillantott a fülkébe.

Anne épp a teljes alakos tükörben nézte magát. A tekintetével a combját vizslatta, a karja a derekán pihent. Amikor meglátta a férfit, összerezzen.

– Itt felejtettél valamit?

Danny lesütötte a szemét.

– Te is jössz a legénybúcsúra, ugye? Mert az benne van a násznagyok munkaköri leírásában, szóval nem húzhatod ki magad alóla!

3.

Anne este nyolckor lépett ki a házból, és amint bezárta maga mögött az ajtót, a kezét mélyen a vastag kabátja zsebébe süllyesztette. Erősen kifújta a levegőt; figyelte, amint leheletének fehér pászmája eltűnik a sötét éjszakában. Az utcájában csend honolt, éppen emiatt döntött úgy, hogy itt fog élni. A szomszédság fiatal családoknak lett kitalálva, akiknek apró gyerekeik korán feküdtek le, esetleg nyugdíjasoknak, akik teljesen más okból tartották magukat a szigorú napirendhez.

Amint a hosszú limuzin befordult a sarkon, olyan lármával verte fel az utcát, hogy Anne még jobban megbánta az egész felhajtást az esküvővel kapcsolatban.

És ez még azelőtt történt, hogy Moose kidugta volna a fejét a napfénytetőn, mindkét kezében egy-egy sörrel.

– Hugiiaiiiiiccccccccaaaaaaaa!

A tűzoltóságon mindenkinek adtak becenevet, és nála nem kellett sokat gondolkozni rajta, hiszen ő volt a parancsnok kishúga.

És a bátyja nem is az első volt a sorban. A szakma öröksége már az apjáról szállt rá, hiszen idősebb Tom igazi hős-

nek számított a tűzoltóságon, egészen a haláláig. És persze a bátyjáról is érdemes volt említést tenni, aki parancsnokként sorra zúzta a mogyorókat, és bármilyen szörnyet könnyedén lebirkózott volna, ami az útjába kerül.

Az utca végén megállt a limuzin, Anne pedig megszaporkozta a lépteit. Úgy gondolta, hogy minél gyorsabban száll be, annál hamarabb fogják békén hagyni a szomszédait.

– Mi a helyzet, násznagy? – ordította Moose. – Belecsapunk a lecsóba, vagy mi lesz?

Kitárult az oldalsó ajtó, mire régi Rolling Stones-dallamok áramlottak az éjszakába. Danny elterpeszkedett a belső térben, teljes magasságát kinyújtóztatta. Általában a tűzoltós ruháit viselte, attól függetlenül, hogy szolgálatban volt-e épp vagy sem.

– Helló! – mondta, ahogy Anne bekukucskált. – Beszéltem Moose-zal, és nem lesznek sztriptíztáncosok. Deandra nem engedi. Szóval csak a Körzetben fogunk lógni.

A Körzet a tűzoltósági szakszervezet találkozóhelyisége volt, nem az a fajta hely, ahol meztelen lányok ugrálnak ki a tortából.

Anne megvonta a vállát.

– Bármikor hívhatok egy Ubert, ha nem bírom elviselni a dolgokat odabent. Moose nem hinném, hogy tekintettel lesz rám.

Ezzel egy időben Anne behajolt a kocsiba, mire odabent mindenki üvölni kezdett, még a hangos rock and rollt is elnyomva.

Az összes fiú odabent zsúfolódott össze: Jack és Mick, Moose és Danny szobatársai, akik a SWAT-nál dolgoztak; Patrick „Duff” Duffy, és a 499-esek aranyfiúja, Deshaun Lewis, aki a tűzoltóautókért és a fiúk fuvarozásáért volt felelős.

Eljött Moose unokatesója, Ty is, aki a kutatóegységnél szolgált, plusz Emilio Chavez, aki szintén a 499-esek tagja volt.

Ha Dannyt és a vőlegényt is beleszámolták, akkor a kocsiiban közel nyolcszáz kilónyi izom terpeszkedett, így Anne azon kezdett gondolkozni, hogyan is bírja el a limuzin ezt a súlyt.

– Mi a helyzet, srácok? – kérdezte Anne, ahogy befurakodott a térbe. Erre természetesen minden irányból megkapta, mennyire kurva jól vannak. Anne végül Duff és Jack között helyezkedett el, az egyetlen megmaradt üres helyen. Azonnal sör került a kezébe, miközben Danny Duffra mutatott.

– El onnan!

– Most mi van? – kérdezett vissza a szőke srác.

– Menj onnan! A helyemen ülsz.

A beszélgetés elhalt, Anne teljes mértékben meglepődött, Danny azonban egy percre sem viccelt.

– Mi van veled, Dannyboy...

– *Menj már onnan!*

Duff elégedetlenkedve kelt fel.

– Kinek az ölébe kéne akkor ülnöm?

– Az enyémbe! – kiáltott fel Moose, és megütögette a térdét. – Ez az utolsó estém egyedülálló szerencsétlenként, ki akarom élvezni minden egyes pillanatát!

– Hát, ha így fogalmazol... – Duff új számot rakott be. – Akkor lehet, hogy még öltáncot is adok neked.

Danny végre leült Anne mellé, ahogy csend telepedett a csapatra, aztán...

Hát persze – gondolta Anne egy szemforgatás közepette. *Like a Virgin.*

Ahogy elkezdődött a Madonna-dal, Duff a válla felett Moose-ra nézett, csókot dobott neki, majd énekelni kezdett:

– 'Cuz I ain't never did this before.¹

– Az nem ebben a számban van – mondta Deshaun. – Az J. Cole, nem Madonna.

– Ne zavarj bele a művészetembe! – Duff erre kinyúlt a napfénytetőn, és teljes Pavarotti-módba váltott. – *I made it throuuuuugh the wiiiiiiiiiiiildernessssssssssssssssss, somehow I maaaaaaaade it throooooooooooooooooooooooooough...*²

Duffnak csoda szép arca és elképesztő teste volt, de isten az égben, a mozgása egy olyan pasiéval vetekedett, akinek nemrég törték el mind a két lábát. És az énekhangja? Hát azzal semmiképp sem mehetett volna az X-Faktorba. Anne úgy képzelte, hogy a város összes kutyája nyüsztve szorítja a mancsát a fülére.

– Szóval, mi a helyzet, Anne? – kérdezte Jack, miközben Moose Duff seggét csapdosta.

Ahogy Danny a lakótársa felé nézett, Anne kifejezetten örült, hogy elterelheti a figyelmét. A lány mindig elképedt, mennyire helyes a srác. Katonásan rövidre nyírta sűrű haját, de a fejbőrének vonala látszott a füle környékén. Jack tetőtől talpig feketét viselt, az öltönytadrágtól a zakóig. Erőtéljes izomzata Mickéhez hasonlított, és olyan atmoszféra lengte körbe, mint a bérgyilkosokat. Teljesen nyugodt személyiség volt, mintha csak első kézből tudná, hogy hogyan kezelje a veszélyes helyzeteket, bármi is történjen.

– Minden oké – válaszolta Anne. – És veled?

Duff úgy énekelt a refrént, hogy csak egy félig részeg, botfűlű focista tudta volna utánózni. Csak hangerő, semmi hangmagasság. A dal teljes meggyalázása.

¹ Mert még ilyet sosem csináltam ezelőtt.

² Átjutottam a vadonon, valahogyan átjutottam...

– Ma könnygázzal basztak meg a tréningen – törölte meg Jack az arcát. – A szemem még mindig ég. Szóval, ha elbőgném magam...

– Akkor nem azért van, mert elérzékenyültél Duff tánctudásától és hangjától.

– Hát, lehet, hogy ezért is lenne okom bőgni, de egy cseppet sem vagyok rá büszke vagy irigy. Ezt előre leszögezem.

Moose hátrahajtotta a fejét, és addig röhögött, amíg teljesen ki nem vörösödött a szakállas arca. Anne hirtelen elszomorodott. Moose mindig hangos pasi volt, igazi vajszívvel, ő pedig aggódott, hogy mit is fog tenni vele ez a házasság. Moose túl rendes srác volt, és Deandra egyértelműen nem illett hozzá abból következően, amit Anne a tűzoltóságon hallott.

Amikor a limuzin elfordult, Danny Moose-hoz hajolt.

– Azt hittem, a Körzetbe megyünk.

– Helyszínváltozás! – vigyorgott a vőlegény. – Csak ne mondja el senki Deandrának!

– Akkor hová megyünk?

– Cssss... ez lesz a mi kis titkunk!

New Brunswick óceánparti város volt, negyvenöt percre délre Bostontól. Majdnem egymillió ember élt errefelé, és eléggé rossz hírral rendelkezett. Sokban hasonlították Beantownhoz, de a népsűrűsége megfelelő volt ahhoz, hogy üzleti negyede, egyeteme és első osztályú sürgősségi kórháza is legyen, ahová még Cape Codról is érkeztek sérültek.

Emellett természetesen sztriptízbár is volt a környéken.

A századforduló idején New Brunie-t a gyáripar határozta meg, mindenféle árut és textilt gyártottak az öbölben, amit aztán az egész országba szállítottak. A virágzás persze nem tartott sokáig. Hamarosan mindenhol gyárak épültek, a szál-

lítás így nem csupán tőlük függött, a bevétel pedig erősen megcsappant. Próbáltak átalakításokat végezni, de az üzemek és műhelyek java része elhagyatott maradt.

Aztán néhány egészen megkérdőjelezhető ipar nyomakodott be ezekbe az épületekbe.

Ezek közül jó pár olyan volt, ahová Anne nem szívesen sétált volna be egy csapat részeg pasival pont egy olyan éjszakán, amely során bizony megkérdőjelezhető döntéseket hoznak az emberek.

Ahogy a limuzin megállt a lámpánál, Anne a szökésen gondolkozott, de talán nem lett volna a legjobb ötlet kiugrani, hiszen legalább négy pasin kellett volna keresztülverekednie magát, hogy az ajtóhoz jusson.

Aztán zöld lett, bal kanyart vettek, és egyenesen az öbölbe tartottak.

A Stripper Strip a gyárterület szélén helyezkedett el, egy tíz-tizenöt helyet felsorakoztató sor végén. Emellett még volt itt tetoválószalón, hajléktalanszálló, véradóhely. Anne már korábban is járt errefelé, persze nem igazán kuncsaftként. A 499-esek állomása csak hat blokkra helyezkedett el nyugatra, ezért ők feleltek az egész területért.

Anne minden egyes helyet nagyon jól ismert, és magában imádkozott, hogy ne... Moose ekkor felállt, és újra kidugta a fejét a napfénytetőn.

– Cat’s Meow! Megérkeztünk!

Ó, te jó ég!

* * *

Danny abban a pillanatban meg akarta gyilkolni Moose-t. A srác megesküdt az életére, hogy a Körzetben lesz a buli, ami egyet jelentett azzal, hogy semmi túl szaftos nem fog tör-

ténni. Semmi táncoslány, semmi eltúlzott alkoholfogyasztás, csak pár jó barát összeül, és sztorizgatnak, miközben jól leégetik Moose-t.

De a limuzin egyenesen a meztelen testek világába szállította őket. Danny nem tört pálcát a vetkőzőlányok és más szexmunkások felett, de nem járt ilyen helyekre. Még amikor fősulis volt, és a hormonjai legyűrték a józan esztét, akkor is jobban díjazta a lelkes partnereket, mint a fizetett alanyokat, valahogy a tárgyiasítással sohasem volt kibékülve.

Ezért meg is kapta magát a lakótársaitól, de abszolút nem érdekelte.

A legnagyobb gond azonban az volt, hogy Anne is bekerült a képletbe. Moose csodás ötlete volt, hogy egy ennyire elcseszett éjszaka felé haladjanak. Tíz perccel később a limuzin megállt a Cat's Meow előtt, ami háromemeletes, elsötétített bűnbarlangként magasodott fölējük. Moose teljesen bezsongva nyitotta ki az ajtót, és szinte kiesett a járdára. Szerencsére sikeresen visszanyerte az egyensúlyát, mielőtt még arccal a betonnak csapódott volna. Dannyt meglepte, hogy még vannak reflexei.

Jack áthajolt Anne-en.

– Én oda nem mehetek be, Dannyboy. A SWAT előző héten lepte meg a helyet.

– Ja, nincs az az isten, hogy SWAT-osként bemenjünk oda – helyeselt Mick.

– Megértem – mondta Danny. – Én se megyek be, az tuti.

A hangos huhogás nyomán azonnal kinéztek az ajtón. Kábé húsz pasi rohant Moose felé. Danny hamar ráébredt, hogy a fiúszövetséges haverjai csatlakoztak hozzá.

Deshaun és Ty is kiverekedték magukat a limuzinból.

– Hazamegyünk Uberrel. Jöttök ti is?

– Aha – követte őket Jack. – Ez az egész messziről bűzlik. Bármennyire is szeretem a srácot, nem fogom elveszíteni a megmaradt jó híremet Moose utolsó nagy bulija miatt.

Emilio és Duff egyetértettek.

Danny visszapillantott Anne-re.

– Hé, mi lenne, ha visszasétálnánk a 499-eshez? Egyébként is nekem kellett volna hazavinni Moose kocsiját.

Természetesen ez jó nagy kamu volt. Csak szeretett volna a munkaidőn kívül is a lánnyal lenni, és úgy alakította a helyzeteket, hogy ez sikerüljön is.

Ő lett Mr. Mézesmázos.

– Oké. – Anne oldalra tette a sörét, és tapsolt egyet a lábain. – Jót tenne egy kis friss levegő.

Az este hirtelen teljesen más színben tündökölt, ahogy Danny felé nyújtotta a kezét. Anne megrázta a fejét, és egyedül szállt ki a kocsiból, amitől a férfi csak jobban elmosolyodott. Folyamatosan úgy érezte, mintha koslatna a lány után, miközben ő mindig ott volt az orra előtt.

– Hová mentek, srácok? – kérdezte Moose meglepetten. – Várjatok már, ugye bejöttek?

– Mindjárt itt van a kocsink – mondta Deshaun. – Szerezünk egy kisbuszt.

– Most mi van? – Moose visszabotladozott, mindkét kezében nyitott sörösdobozokat tartott, amikkel tulajdonképpen megszegte a törvényt. – Ti vagytok a legjobb barátaim! A lakótársaim! Mi a jó faszt csináltok?

A háttérben a fúszövetséges csapat már elkezdett befelé tömörülni a bárba, úgy festettek, mint akik készen állnak egy vad éjszakára. Jack és mindenki más, aki szökni készült, Dannyre bámult. Egyértelmű volt, hogy neki kell meghoznia a végső döntést.

– Mi ebben nem veszünk részt, Moose. – Ahogy a srác elkezdett volna vitatkozni, Danny megrázta a fejét. – Illegális prostitúció, haver. Egyikünk sem megy be oda.

– Ne már, haver! Ne drámázz!

– Ha razziáznának odabent, amíg itt vagyunk, Jack és Mick bebasznák, mert SWAT-osok. És nekünk sincs szükségünk ilyesmire. Komolyan látom magam előtt a kibaszott főcímet: tűzoltókat és a különleges egység katonáit tartóztatták le néhány helyi exfiúszövetségi-taggal egy sztriptízbarban.

– De hát ti vagytok a csapattársaim!

Danny csak bámulta Moose megbántott arckifejezését, és irtózatosan szarul érezte magát. Ennek ellenére ez se volt elég, hogy meggyőzze arról, hogy ez megérne egy letartóztatást.

– Végig ott leszünk melletted azoknál a részeken, amik igazán fontosak – ragadta meg Danny Moose vastag nyakát. – Csinálj, amit akarsz, de lehetőleg ne kapjanak rajta semmin, okés?

Moose csak a szemét forgatta.

– A barátnőivel van. Nem fogja megtudni.

Danny elvette a söröket, megforgatta a barátját, és egyenesen a szórakozóhely fekete ajtaja felé lökte.

– Használj gumit, ha megcsúsznál! Nem akarsz, hogy még a nászéjszakádon is érezd a következményeit a legénybúcsúdnak, haver!

Ahogy Moose előreugrott, az egyik fiúszövetséges haverja megragadta a derekát. Danny Anne felé fordult.

– Kész vagy?

– Hová megyünk? – kérdezte Duff.

Danny összehúzta a szemét.

– Anne-nel elmegyünk Moose kocsijáért.

– Te is jönni akarsz? – kérdezte Anne.

Kitör belőlem Conan, a barbár, ha eszedbe jut – jelezte Danny a tekintetével a haverjának.

– Ó! – Duff gyorsan Deshaunra nézett. – Még én is beférek a kocsiba, srácok?

– Persze – felelte Deshaun. – Megyünk a Timeoutba.

– Inkább velük megyek – mutatott rájuk a válla felett Duff. – Mégis.

– Éreztétek jól magatokat! – bólogatott Danny. – Gyere, Anne!

– Sziasztok, fiúk! – búcsúzott Anne.

A többiek egyenesen felé integettek, de egyikük sem részelt Dannyre nézni. Ez őt egy percre se érdekelte. Furcsán érezte magát, és leszarta, ki veszi észre.

Pedig egyetlen okot sem tudott mondani, amiért zaklatottnak kellett volna lennie. Úgy tűnik, nem Anne volt az egyetlen, akinek szüksége volt a friss levegőre.

4.

Ahogy Anne összehangolta a lépteit Dannyével, bele-
mélyesztette a kezét a kabátja zsebébe. Élvezte a hi-
deg levegő érintését az arcán. A hosszú lábával nem
volt nehéz felvennie Danny gyors tempóját, sőt, pontosan
egyszerre vették a lépéseket.

Aztán Anne direkt kihagyott egyet, hogy megzavarja az
összhangot.

Újra visszagondolt az öltönyboltban történetekre, ahol is
a köztük lévő szikrák hirtelen kissé túlzottan valóságossá,
szinte fojtogatóvá váltak. Emlékeztetnie kellett magát, hogy
csak az a fontos, hogy semmi olyat ne tegyen, amit később
megbánná. Az isten szerelmére, munkatársak voltak! Ugyan
még sosem volt rá szükség, hogy megnézzze, hogy ez tény-
legesen szabályba ütközik-e, szinte biztos volt benne, hogy
a csapattagoknak nem kéne összejönniük. Még ha ez nem is
terjedt ki az egész tűzoltóságra, akkor sem lett volna jó ötlet,
mivel egy egységben dolgoznak.

Várjunk csak... El kellett gondolkoznia azon, ha ez nem
állna az útjukban, akkor le akarna-e feküdni vele.

Oldalra pillantott. Danny mogorván nézett előre, összeszorított állkapoccsal. És ahogy elhagyták a sztriptízklub területét, azonnal eszébe jutott az előző hét.

A csapat éppen visszatért egy utcai riasztásról. Nem volt semmi nagy szám, csak egy kisebb konyhai tüzeset, pár hamburgerhúst kissé túl jól megsütöttek, egyenesen el is szenesedtek. Deshaun beparkolta a kocsit az állomásra, és mindannyian leszálltak.

Ez pontosan olyan riasztás volt, amiből körülbelül kétszáz futott be egy hónapban, semmi kirívó vagy furcsa. De éppen naplementekor történt, és az aranyló sugarak behatoltak a tűzoltósági parkoló belső terébe, és olyan fényességgel világították meg Dannyt, hogy szinte szürreálisnak hatott. Anne lehajtotta a fejét, és pislogva figyelte, ahogy a férfi lehajmozza magáról a ruháját, leszedi a nehéz tűzálló dzsekijét, és beakasztja a szekrénybe, aztán leszedi a nadrágtartóját, majd kilép a csizmából és a nadrágból is.

A vállizmai megfeszültek, ahogy hajlongott és forgott. A karizmai alatt kinyúlt a pólója ujja, a mellizmai kiemelkedtek, majd lesüllyedtek. Éppen nevetett valamin, amit Deshaun mondott, pimaszul vigyorgott, íres származásáról árulkodó szeme sugárzóan kékllett.

Aztán észrevette, hogy Anne bámulja.

Anne-éhez hasonló kifejezés ült az ő arcára is, miközben hatalmas teste megtorpan mozgás közben.

Ahogy Anne újra visszanézett a járdára, eszébe jutott a *Harry és Sally*, pontosan az a jelenet, amiben Harry elmondja Sallynek, hogy egy nő és egy férfi sosem lehetnek barátok.

Vicces, mert annyiszor volt már egyedül Dannyvel a munkahelyükön. Hányszor rohantak be együtt lángoló épületekbe, vagy játszottak a pihenőszobában, vagy edzettek a munkahe-

lyen! Számptalan olyan esetet tudott volna mondani, amikor különváltak a csapattól.

De aznap este valahogy mégis másként hatott ez az egész.

Meg aztán sohasem lógtak még együtt a szabadidejükben. A mai este... abszolút randinak érződött.

– Az oxigéntartályomhoz még mindig kellene egy új maszk – mondta. – Tudsz arról valamit, hogy Baker kapitány már leadta-e a havi készletigényünket?

Ha kétségeid támadnak, mindig beszélj a munkádról! – gondolta.

– Már igen, de majd keresek neked egy másik közepes méretűt. Újra kinyúlt a szilikon?

– Emlékszel a harmadfokú tűzre hétfőn, ami a tisztítóban volt?

– Mármint arra, ahol a testeddel törted ki az ablakot? – Pillantott felé Danny, és elmosolyodott. – Úgy néztél ki, mint egy kaszkadőr, ahogy átrepültél rajta. Totál kizúztad.

Anne felnevetett.

– Jó móka volt, de Baker kapitány mintha nem örült volna.

– Csak hogy a védelmére keljek, a bejárati ajtó tényleg pár méterre lett volna.

– A biztonsági zárhoz kulcs kell. Én a kijáratot próbáltam először.

– Komolyan? Én meg azon gondolkoztam, mi a fene történt. Éppen egy új tömlőt töltöttem meg a tűzcsapról, és amikor felnéztem, már csak a robbanást láttam. Azt hittem, hogy a tűz lobbant be, de nem. Csak Ashburn volt, aki úgy gondolta, ideje megszellőztetni a lángokat.

– Nem volt nálam semmi, és muszáj volt lehúznunk a hőt, mielőtt még átterjedt volna. Mi a fenét kellett volna csinálnom?

Danny felnevetett, mire Anne megpróbálta összeszedni magát, igyekezett a normális mederbe terelni a dolgokat ketjük között, ahogy mindig is volt. Nagyon sikamlós terepre tévedt ezelőtt, és úgy érezte, hogy olyan végcél felé halad, amit meg sem akart nevezni magában.

Hogy elterelje a figyelmét, körbenézett. Elhaladtak még egy sztriptízbár mellett, a lüktető zene megrezegtette a külső falakat is. Hosszú sor várakozott a bejárat előtt, egy kidobó nézte végig a személyiket, mielőtt még beengedett volna egy nagyobb csapat tetovált fiút és alulöltözött lánykát.

– Ha Moose ezt választotta volna, akkor ide bementél volna? – kérdezte. – Innen még nem hallottam semmi panaszt.

– Csak akkor, ha fizethettem volna a lányoknak, hogy inkább felöltözzenek, és ne le.

– Sosem gondoltam volna, hogy prűd vagy.

– Nem vagyok az, csak nem szeretem az ilyesmit.

Hát végül is ez igaz lehetett, Anne pontosan azt hallotta róla, hogy Danny csak a teljesen meztelen lányokat bírja.

Ahogy az elemébe vágott a vágó, legszívesebben seggbe rúgta volna saját magát. Basszus, ők ketten csak barátok lehettek! Sőt, még azok sem. Egyszerűen csak együtt dolgoztak.

Kollégák – ez a tökéletes kifejezés.

– Menjünk egy kicsit gyorsabban! – motyogta, ahogy átmentek egy sikátoron. – Elég hideg van.

– Odaadjam a kabátomat?

Persze, csak az kellett volna még neki... Még egy adag aftershave, hogy jobban ráinduljon.

– Nem, minden oké.

– Segítség! Ó, istenem, kérem, segítsenek! Leszúrták!

Hirtelen torpantak meg. Anne azonnal Dannyre nézett, majd az alaktalan női hang irányába fordult, amely a sikátor végéből szólalt fel.

– Gyerünk! – mondta Anne, és megragadta Danny karját.

* * *

Danny elindult Anne mögött, aki szaladni kezdett a zűrzavar irányába. Párosuk végigrohant a hajléktalanszálló és a vér-
adóklinika közötti szűk sikátoron. Félúton pillantották meg a biztonsági fényeket, amelyek hat méter magasból világították meg a férfit, aki nyugtalanul körözött egy járdán fekvő ember körül. A másik egy nő volt, aki a sebesülthez vetette magát, a testével védelmezte.

– Kibaszott seggfej! Rohadj meg! – A támadó kése megvil-
lant a fényben; vér csillan a pengén. – Kicsinállak, megöllek!

– Hagyd békén! – ordította a nő.

A támadó megpillantotta Anne-t, mire gyorsan a háta mögé rejtette a pengét.

– Menj tovább, ribanc! Nem láttál semmit.

– Mentős vagyok – emelte fel a lány a kezét. – Ha baja esett, akkor engedje, hogy...

– Takarodj innen a picsába!

– Kérem, segítsen! – könyörgött a nő, és felé nyúlt véres kezével. – Nagyon erősen vérzik!

– Fogd be! – A támadó újra kirántotta a kést, és a nőre irányította. – Kibaszottul befogod a pofádat! Az egészeztől te tehetsz!

Danny kitört a homályos fénykörbe, és megkezdődött a harc a fegyverért. A kezét azonnal rákulcsolta a támadó vastag csuklójára. A férfi kifordult, és egyből Danny felé ütött. A támadás a fejét érte, de Danny tudta, hogy ennek ellenére sem engedheti el, különben őt szúrják le következőnek.

Nyögve az egész súlyával és minden erejével rátámaszkodott a férfire, akit sikeresen megfordított, majd arccal előre a hajléktalanszálló téglafalának préselte. De a csávó igazi harcos volt, és valószínűleg erősen be volt drogozva. Akkor is tovább harcolt, amikor az orra véresen reccsent, tovább tekergőzött, és nekiveselkedett Danny szorításának, hátha visszaszerezheti a kését. Danny ekkor vesztette el az egyensúlyát, mire a támadó kiszabadult.

A penge ívben hasított felé, Dannynak épp időben sikerült lebuknia előle. Annyira közelinek hallotta a suhanást, hogy az arcára tapasztotta a kezét, hogy megbizonyosodjon róla, nem vágták-e meg. Aztán a kés megint felé suhant, a szúrós hegy éppen a gyomra felé irányult. Danny hátraugrott, elhajolt, de így is csak milliméterekkel vétette el a támadó.

A férfi súlyát figyelembe véve Danny oldalra ugrott, összefogta a kezét, majd a támadó torkának verte. Az ütés olyan jól sikerült, hogy a férfi a járdára zuhant, mire Danny azonnal fölé került, belenyomta a térdét a hátába, és megragadta a csuklóját, hogy újra hozzá kerüljön a kés. A másik kezével egyenesen az aszfaltnak nyomta az ismeretlen fejét.

– Dobd el a kést – morogta Danny –, vagy kitöröm a csuklódát!

– Baszd meg!

– Dobd el a kést!

A szemétláda még így is próbált felkelni, mire Danny Anne-re nézett, aki a leszúrt férfi fölé hajolt. Az arca tökéletesen higgadtnak tűnt, ahogy szétnyitotta a férfi Red Sox dzsekkijét, hogy ellenőrizze a sebeit. A telefonját a füléhez emelte, és Dannyre pillantott – a szeme kitágult az izgalomtól.

Az biztos, hogy nem fogok ez előtt a nő előtt meghalni – gondolta Danny.

A férfi alatta erőteljesen tekergőzött, és majdnem megint kiszabadult, de itt volt az idő, hogy véget vessenek ennek. Danny megragadta a pasas kést tartó kezét, és keményen csavarni és csavarni kezdte.

– Komolyan el fogom törni a kibaszott csuklódát! – nyögte Danny. – Úgyhogy inkább dobd el a kést!

Anne közben telefonálni kezdett.

– Képzett mentős vagyok. Egy sikátorban vagyunk a Harbor és Tizenötödik között egy szúrt sebbel rendelkező férfi mellett. Mentőre és rendőrautóra is szükségünk lenne. A partnerem éppen a támadóval dulakodik. A sérültnek valószínűleg belső hasi vérzése van, a pulzusa gyenge, sokkot kapott.

Csatt!

A támadó hangosan felnyögött, ahogy a karja kipattant a vállízületből. Ez egyben azt is jelentette, hogy a kés már nem jelentett fenyegetést. Ahogy a férfi elernyed, Danny át dobta a sikátoron a támadófejevert.

Az áldozat mellett térdelő nő sírva fakadt.

– Meg fog halni?

Ahogy ide-oda nézett a férfiak között, hirtelen nem volt tiszta, melyikükre is vonatkozik a kérdése.

* * *

Minden mozdulat.

Anne teljes mértékben tisztában volt Danny minden mozdulatával, miután ráugrott a késes férfire. A halálos fegyver még vértől csöpögött, villant és bökött, miközben harcoltak érte. A rettegés azzal fenyegette, hogy megdermeszti, de nem engedhetett az érzelmeinek. El kellett látnia a sebesültet.

Lehajolva elmondta a nőnek, hogy mentős, és megkérte, hogy menjen hátrébb. Abban a percben, ahogy Anne kitérte

a kabátot, és felrántotta a pólót a farmernadrágból, tudta, hogy nagy a gond.

A szúrt seb a has alsó részén helyezkedett el, ahol elég sok fontos szerv található. A nagyobb gond az volt, hogy nagy verőerek hálózta be ezt a részt, egy artéria is, és attól függően, hogy mennyire mélyre hatolt az a kés, halálos seb is lehetett.

A férfi vérétől koszos kézzel ütötte be a 911-et. A telefont a fülére szorította, miközben Dannyt nézte.

Ekkor találkozott a tekintetük.

Valószínűleg sohasem fogja elfelejteni Danny arckifejezését. Nagyon sok mindent éltek már át munka közben, sokszor sétáltak fel lángoló lépcsőkön, mentek be szobákba, ahol már felpúposodott a tapéta, és másztak fel padlásokra, ahol olyan forróság honolt, mint egy sütőben. De erre képezték ki őket.

Ez a helyzet legalább kétszer annyira volt veszélyes. Hiszen emberi vér száradt azon a pengén, amiről nem lehetett megmondani, milyen betegségeket is terjeszthet. Ráadásul hirtelen nagyon erőteljes lett a veszélye, hogy Dannyt meggyilkolják itt, a helyszínen.

Nem akarlak elveszíteni – gondolta Anne. *Ma éjjel nem. És máskor sem.*

Amikor ráébredt a helyzet komolyságára, hangos csattanás rázta meg az éjjelt. Elég sokszor hallotta már az ízületi tokból kipattanó csontok kattánását a munkája során, hogy tudja, miről van szó.

Aztán meghallotta a kés csörrenését is a betonon.

Dannynak sikerült lenyomnia a támadót, a férfi kifogyott a szuszából, és ernyedten feküdt a betonon, miközben csak nyöszörgött a fájdalomtól.

– Hívtam segítséget – mondta kissé elhaló hangon. – Mindjárt meg is érkeznek.

Danny kapkodta a levegőt.

– Az nagyon jó.

– Meg fog halni?

Anne ránézett a nőre, aki mintha nem tudta volna eldönteni, melyik férfiért is aggódjon.

– Elkérhetem azt a sálát?

A nő azonnal letekerte a nyakából a gyapjút.

– Tessék! – Aztán újra az eszméletlen férfire nézett, majd vissza a támadóra. – Ennek nem szabadott volna megtörténnie.

Anne összetekerte a sálát, és rányomta a sebre, majd megkérdezte a nőt.

– Hogy hívnak? Az én nevem Anne.

– C... Candy. Ő pedig Rob, az pedig Antonio.

Anne előrehajolt, és tovább faggatózott.

– Rob? Mondanál valamit?

A szirénák messziről hangzottak fel, de egyre jobban kivehetőek lettek. Eközben az áldozat nem válaszolt, csukott szemmel egyre felületesebbé vált a légzése.

Kérlek, csak érjen ide a mentő! – gondolta Anne.

– Van valamilyen egészségügyi problémája, amiről tudnom kellene?

Candy megrázta a fejét.

– Nem. Ő a barátom. Ő pedig... a testvérem.

Rob kissé megrázta a fejét, és motyogott valamit, ahogy a rendőrség befordult a sarkon. A fényszóró éles fényei elöntötték a síkátort. Anne először nézte meg magának jobban a nőt. Candy legalább negyvenévesnek nézett ki az erős smink alatt, a haját borzalmasan festették be. A szoknyája túl rövid volt, rózsaszín bugyija kikandikált a nulla fokos hőmérséklet ellenére is. Semmit sem viselt, csak egy vékony blúzt a könnyű dzseki alatt.

Fojtogatás nyomai látszottak a torkán, a sérülések nem lehettek régebbiek, mint egy-két nap. Lilán virítottak világos bőréen.

Csontsoványnak hatott.

Rob, már ha tényleg ez volt a neve, kinyitotta a szemét.

– Nem a bátyja, hanem a futtatója.

Candy összegörnyedt.

– Nem! Ő a bátyám, és nem akarok vádat emelni.

5.

Már hajnal egy óra felé járt, amikor Danny felparkolt Moose kocsijával Anne háza elé. Ahogy parkolóállásba tette az autót, annyi mindent akart mondani a lánynak, de ehelyett csak körbenézett a kaotikus belső térben.

Anne kifelé bámult a szélvédőn. Pár pillanat múlva megrázta a fejét, majd végigsiklott a tekintete az üres Mountain Dew-dobozokon, az összegyűrt zacskó tortillachipseken, a Snickerseken és a...

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Danny.

– Persze. – Anne lehajolt a kupi felé az ülés alá. – Ismersz. Nem bírom elviselni ezt a szeméttelpepet. Valamit tennem kell ellene.

– Tessék, itt van egy üres bevásárlózacskó! Várj, van kető is!

Danny kinyitotta az egyiket, és Anne elé rakta, aki beleparkolt vagy hét csomagolást, aztán összegyűjtött mindent a kcsi belső teréből, és egyenesen a zacskóba nyomta. A szemét rengeteg helyet foglalt el, de a zacskó szinte súlytalan maradt.

Aztán mind a ketten csendbe burkolóztak.

- Te nem vagy éhes?
- Majd éhen veszek – felelte Danny.

Persze egyáltalán nem volt éhes, de ez kifogást szolgáltatott arra, hogy bemehessen Anne-nel, és beszélgethessenek. És ha erről volt szó, akkor a saját cipőjét is megette volna egy kis ketchuppal.

- Nincs túl sok minden itthon.
- Nem számít. – Kihúzta a kulcsot a kocsiból. – Van söröd?
- Nem, de azt hiszem, van whiskym. Emlékszel, hogy Duff tavaly mindenkinek azt ajándékozott karácsonyra? Én még nem bontottam fel az enyémet.

- Tökéletes lesz.

Egyszerre szálltak ki, és sétáltak fel a bejáratához. Anne háza csak kilencven négyzetméteres lehetett, de a Cape Cod-stílusban épült lakhelynek jó ablakai és ajtói voltak, amiket erős záruk biztosítottak, és riasztó is csatlakozott minden-hová. Danny ezt bizony nagyon jól tudta, mert szeptemberben Anne-nél nézték a srácokkal a Pats-meccset, és akkor mindent aprólékosan ellenőrzött.

Emellett azt is kikutatta, talál-e bizonyítékot valami pasi jelenlétére.

Egyértelmű lett, hogy Anne egyedül él; sosem beszélt arról, hogy épp randizgatna valakivel. Danny nem talált olyan fotókat, amin valami idiótával pózol, aki bénán vigyorog mellette, mintha épp megnyerte volna valami verseny első helyezését.

- Kicsit kupi van – mondta Anne, ahogy kinyitotta a bejáratot.

- Olyan, amit Moose-nál láttunk, vagy...

Ahogy Danny belépett a házba, egyetlen plédet pillantott meg, amit nem hajtogattak össze, emellett a konyha boltívénél

egy koszos bögre árválkodott a mosogató mellett. A kölcsönzött szmoking az asztalon hevert egy műanyag zacskóban, mellette Anne edzőruhái árválkodtak a földön.

– Nálad ezt hívják kupinak? – csukta be az ajtót. – Az is tuti, hogy még nem laktál négy pasival. Figyi, ide egy az egyben beengedheted a szüleidet, sőt a főbérlődet is.

Anne lerázta magáról a kabátját.

– Te meg még mindig úgy élsz, mintha fősulira járnál, pedig már majdnem harmincéves vagy.

– Nem tervezem, hogy örökké így lesz – vonta össze a szemöldökét Danny.

– Mikor gondoltad, hogy változtatsz a dolgokon?

Ezt csak úgy mellékesen kérdezte, miközben könnyedén a mosogatóhoz suhant, hogy megmossa a kezét. De Dannynak a velejébe vágott a kérdés.

Azért, mert többet akart ettől a lánytól. Mindent szeretett volna megtenni... *érte*.

És ezt igencsak elcseszettnek találta. Hogyan változott a vonzalom valami ilyen hatalmassá?

De számított is bármit az időzítés, hogy mikor is érik el a célt? Danny nagyon jól tudta, hogy ebből már nem hátrálhat ki.

– Nem bánod, ha én is megmosom a kezem? – kérdezte rekedtesen.

– Nyugodtan. Engedned kellett volna, hogy téged is megnézzem a mentős.

– Á, egy karcolást se tudott rajtani ejteni. – Danny Anne-hez ment, majd gyorsan, de alaposan megtisztította a kezét. – Minden rendben van velem.

– Kiviszem ezt az újrahasznosító kukába – emelte fel Anne Moose zacskóját. – Nézd meg a hűtőmet, és vedd ki,

amit csak szeretnél! A whiskyt a szekrényben találod a kávéfőző felett.

Danny megtörölte a kezét, miközben figyelte, hogy Anne kimegy a hátsó ajtón, és el sem mozdult, amíg meg nem került a házat, és vissza nem tért.

Amikor belépett, megtorpant, és kérdően ránézett Dannyre.

- Mi van?
- Bocsánat – mondta Danny.
- Miért kérnél bocsánatot?
- Anne...

A dráma részletei újrajátszódtak a fejében: ő, amint meg akarja kaparintani a kést, aztán addig tartja a földön a támadót, amíg meg nem érkezik a rendőrség, Anne segítségnyújtása, és a sebesült átadása a mentőknek, a nő és az elbaszott kapcsolata azzal a két pasival.

Nagy volt az esély rá, hogy Anne és ő soha az életben nem tudják meg a sztori végét. Talán egy hír megjelenik róla majd az újságban vagy a rendőrségi regiszterben, és kiderül, hogy a srác túlélte-e. De a többi dolgot, hogy Candy végül sikeresen kijutott-e az útvesztőből, vagy hogy mi történt a futtatójával, vagy a barátja mellette maradt-e...

Ez valószínűleg sosem derül ki. Mintha csak egy könyvet vagy filmet hagytak volna félbe.

Ráadásul Dannyt érdekelte a végkifejlet, még akkor is, ha idegenek voltak számára ezek az emberek.

Anne az arcához emelte a kezét, és megrázta a fejét.

- Nem bírom kivenni a fejemből ezt az egészet.
- Én sem. – Megérintette a homlokát. – Folyton előugranak a képek.

Ez valahol hazugság volt. Most minden mintha csak Anne-ről szólt volna, róla ugrottak be jelenetek, amikor először dol-

goztak együtt egy másodfokú tűznél. A lány arca hamufoltos volt, pergett rajta az izzadság, a haját összekócolta a kapucni és a sisak, és egy vörös horzsolás égett az állán. Együtt érkeztek vissza a tűzoltóságra a kocsival, Anne Deshaun mögött ült, szemben Dannyvel. A térdük összeütközött, amikor a kocs apró kátyúkba bukkant az úton. Danny addig piszkálta, amíg el nem mosolyodott.

A foga vakítóan féhéren csillogott.

Az volt az első alkalom, amikor meg akarta csókolni. A késztetés annyira erős volt, hogy előrehajolt, de Deshaun megtörte a pillanatot, amikor valami hülye viccet kezdett mesélni. A fantáziavilágába erőszakkal hatolt be a valóság.

Danny most újra Anne ajkait bámulta. Képtelen volt más-hová nézni.

* * *

Anne szeme hatalmasra tárgult, ahogy felnézett Dannyre. Amikor a tűzoltóságnál voltak, Danny mindig viccelődött vele, piszkálta, magabiztosan viselkedett. Azonban most minden teljesen más irányt vett.

Mintha elhúzták volna a függönyt, és így feltárult a köztük vibráló szexuális feszültség. Ez hirtelen elképesztő forrósággal öntötte el a testét.

Ő is akarta.

Annak ellenére is, hogy számtalan indokot tudott mondani, hogy ez mennyire rossz ötlet, most egyáltalán nem törődött a józan eszével. Most semmiképpen sem, hiszen végignézte, ahogy Danny a késért harcolt azzal az erőszakos férfivel. A fenyegetés sokkal közelebbinek tűnt így, mint a tűzben.

Danny tett előre egy lépést.

– Anne.

Ahogy kimondta a nevét, a hangja annyira mélyről jött, hogy alig lehetett hallani.

Anne csak azt ismételte magában, hogy innen már nincs visszaút. Ha kitarja ezt az ajtót, akkor örökre a másik oldalon marad.

De el tudná viselni, hogy napról napra, éjjelről éjjelre találkoznak majd a tűzoltóságon?

Hogy hallgathatja majd a történeteket róla és más nőkről?

Danny szeme égett, a kék szivárványhártya szinte vibrált, sűrű szempilláival nem pislogott. Az arca megfeszült, halvány borostája kiütközött összeszorított állkacsán, a szemöldökét erősen összehúzta. Úgy festett, mint egy vadász, de Anne egy cseppet sem félt tőle.

Azt akarta, hogy végre elkapja.

Anne szinte automatikusan lépett, mielőtt még tisztában lett volna vele, hogy ezzel döntést hozott. Danny szeme hatalmasra tágult, mintha megrökönyödött volna Anne közeledésén.

Aztán mégis felé nyúlt, és erősen magához szorította. Válaszként Anne csodás, csintalan keze felvándorolt a kemény vállára.

Danny oldalra billentette a fejét, miközben Anne a másik irányba biccentette az övét.

És megtörtént, az arcuk egyre közelebb és közelebb került, míg a szájuk... találkozott.

Puha volt az érintés. Sokkal puhább, mint azt Anne valaha gondolta volna.

Teljes lerohanásra készült, követelésre és birtoklásra. Ehegyett lassú és óvatos közeledést tapasztalt. Danny csak simogatta az ajkát, cirógatta. Csak kért, egyáltalán nem követelt semmit.

Anne viszont felturbózta az eseményeket. Összekulcsolta a kezét Danny tarkóján, nekinyomta a mellét a mellizmának, és lefelé rántotta.

Dannynak nem kellett kézzel írt meghívó, hogy a másik szintre emelje a dolgokat. Már a kezében tartotta Anne-ét, és egyre erősebben szorította. Erősen átkarolta, miközben a nyelve a szájába hatolt, és beletúrt a hajába. Nem tudott elég közel kerülni hozzá, de nem is a közelséggel volt a legnagyobb gond.

Hanem azzal a kurva sok ruhával kettejük között.

A mobiltelefon csöngése szakítottam meg a pillanatot, mire hirtelen eltávolodtak egymástól. Danny káromkodott, Anne pedig lenézett a zsebére.

– Hagyjuk a fenébe! – mondta keményen. – Nem számít.

Viszont a rohadt telefon emlékeztette őket a külvilágra. Anne újra döntött, ahogy leengedte a kezét, és hátrált egy lépést. *Basszus! Basszus, basszus!*

A csöngés elhallgatott, majd újra megszólalt.

– A rohadt életbe! – motyogta Danny, és kiszedte a telefonját a zsebéből. Ahogy a kijelzőre nézett, idegesen rázta a fejét. – Deandra.

Anne egyenesen az eldobott takaróhoz sétált, és rendesen összehajtogatta, majd a kanapé karfájára fektette.

– Talán jobb lenne, ha felvenné. Nagyon eltökéltnek tűnik.

– Mikor nem az? – Danny felvette a telefont, és kihangsította. – Helló!

Deandra hangja vékonyan csengett, tisztán kivehető volt az idegesség.

– Hol a fenében van? Hová vittétek?

– Én épp Anne-nél vagyok, nem Moose-zal.

– A Körzet tök üres. Itt nincs semmilyen buli, épp a bejá-rati ajtó előtt állok.

– Felhívtad már őt is? – Danny Anne-re pillantott a kicsi nappaliban, és megforgatta a szemét. – Mert ez szerintem az a beszélgetés, amit vele kellene lefolytatnod.

– Nem veszi fel a telefonját, és még a helyzetjelentést is kinyomta.

Anne-t valahogy nem lepte meg, hogy Deandra konkrétan lekövette a vőlegényét.

– Figyelj, Deandra, én tényleg szeretnék neked segíteni, de valójában semmi közöm az egészhez.

Erre csend felelt a vonal túlsó felén.

– Ez annyira rád vall, Danny. Eltűnsz, amikor épp szükség lenne rád.

– Holnap találkozunk a próbavacsorán – vetette oda. – Addig is vigyázz magadra!

Deandra még mindig beszélt, amikor Danny kinyomta a hívást, és levette a telefonja hangját. Eltette a készüléket, és beletúrt a hajába.

– Szóval...

Anne megköszörülte a torkát. Kétszer.

– Talán jobb lenne, ha mennél. Hosszú hétvégének né-zünk elébe, és le kéne feküdnöm. Egyedül.

Danny gyorsan becsukta a szemét, aztán bólintott.

– Oké. Felfogtam. Holnap találkozunk.

6.

*Péntek, október 30.
24 órával a robbanás előtt
St. Mary székesegyház, Old New Brunswick*

Másnap Anne sikeresen megérkezett a St. Mary székesegyházba. Sikerült úgy túlélnie a próbavacsorát, hogy nem forgatta folyamatosan a szemét, nem káromkodott a templomban, és nem is sétált ki onnan egyenesen. Ugyanezt aligha lehetett elmondani mindenkiről. Moose rettenetesen nézett ki, kissé zöldes tónusú arcára arról árulkodott, hogy túl sokat ivott a legénybúcsún, és csak most kezd nála beütni az igazi másnaposság.

Vagy talán Deandra betegítette meg.

A menyasszony konkrétan kísértelt a próbaszertartás alatt, és bezárkózott a mosdóba a koszorúslányaival, ahol olyan sokáig ott maradt, hogy a pap bocsánatot kért, és elmondta, hogy aznapra más dolgai is vannak, így csak tíz perce maradt az indulás előtt.

Kétség nem fért hozzá, hogy a gondot az előző éjjeli sztriptíz bár okozta. Mindenki Moose-tól várta a probléma megoldását, aki viszont csak annyit tudott tenni, hogy még két fájdalomcsillapítót dobott a szájába, lenyelte őket, és szépen kiment cigizni.

Anne-nek csak egy televíziós vetélkedő főcímdala ment a fejében, ahogy Dannyre nézett, aki a szmokingjában állt az oltár mellett.

Sanda pillantásával sokszor a lány felé lesett.

Anne nagyon jól tudta, hogy mire is gondol... és miből szeretne többet.

Mert bármennyire is remélte, hogy tettetethet másként, ugyanúgy érzett, mint a férfi. De akkor is bűnnek tűnt ilyen vágyakozó gondolatokat sugározni felé, miközben Jézus nézte a keresztről.

Ennyire azért még ő sem volt ateista.

A várakozás sokkal hosszabbnak hatott tíz percnél, amennyi ideje a papnak maradt. Aztán végre kijöttek az előcsarnokból a koszorúslányok. A fodros, parfümfelhőben úszó szőke csajok mintha csak a *The Hills* című valóságshow-t kreálták volna újra. Aztán Moose és Deandra végigsétáltak a sorok között. Az oltárnál a menyasszony felszegte a fejét, és lehúzta a vállát a testre simuló ruhájában.

Vicces, de úgy tűnt, még tetszett is neki a kitüntetett figyelem, amit a hisztije miatt kapott.

Amikor végre a szertartás végére értek, Anne a székes-egyház ajtaja felé igyekezett a kocsijához. Az este kemény hidegbe fordult, ő pedig egyre szorosabbra húzta össze magán a gyapjúkabátot, miközben a csokigyűjtögető gyerekekre gondolt, akiknek bizonyára kezeslábast kellett a ruháik alá venni ebben a télies időben.

Az esküvő következő állomása D'Angelo olasz étterme volt, amely New Brunie északi részén helyezkedett el. Deandra ragaszkodott hozzá, hogy béreljék ki az egész helyet, legalábbis ezt pletykálták. Anne csak azon gondolkozott, hogy a fenébe bírja ezt kifizetni Moose. Deandra nem származott gazdag

családból, Moose pedig nevelőszülőknél nőtt fel, szóval egyiküknek sem voltak szülei, akik vaskos összegeket adhattak volna az esküvőre.

Persze Moose rengeteg másodállást vállalt, mint hozzá hasonlóan más tűzoltók is. Valószínűleg tetőket és palákat javított minden egyes szabad percében, hogy ledolgozza ezt a hihetetlen adósságot. Deandra nem igazán keresett sok pénzt. Nemrég fejezte be a kozmetikusképzést, de csak recepciósként dolgozott egy fodrászatban, nem pedig stylistként, amit állítása szerint igazán akart.

– Mehetek veled?

Anne hátranézett a válla felett, ahogy kinyitotta a kocsiját. Danny követte, miközben a többiek elszállingóztak. A férfi lesütött tekintetéből semmit sem tudott kiolvasni az alkonyatban, azonban Danny teste szinte pulzált a hőtől, és Anne-nek majdhogynem ki kellett gombolnia a kabátját, annyira felforrósodott.

Mit csináltál, amikor lefeküdtél egyedül az ágyadba? – kérdezte magától. Merre kalandozott a kezed?

– Nem!

– Micsoda? – kérdezte Danny.

– Semmi. Bocsánat.

– Mehetek veled? Jackkel és Mickkel jöttem, de őket épp behívták dolgozni.

– Nincs szükségük némi erősítésre egy tűzoltótól? – motyogta, ahogy látta, hogy Moose és Deandra épp vitatkoznak valamin a kocsijuk előtt.

– Megkérdezhetem – pillantott Danny a párosra. – Komolyan mondom neked, hogy csak ötven százalék esélyt látok arra, hogy ezek holnap gyűrűt húznak egymás kezére.

– Ilyen optimista vagy? Deandra bezárta magát a mosdóba. Én negyven százalékot mondok. – Aztán a kocsi felé biccentett. – Jöhetsz velem.

Ez normális esetben teljes mértékben hétköznapi kijelentés lett volna, de Anne konkrétan kettesben akart lenni Dannyvel, ezért úgy érezte, mintha manipulálná az eseményeket. Ráadásul Danny simán megkérhette volna Emiliót és Duffot is, hiszen ugyanabba a fűszövétségbe tartoztak... Szóval lehetséges, hogy ő is hasonlóképpen érzett?

Ahogy Anne beült a kocsiba, igyekezett figyelmen kívül hagyni Danny fűszeres kölnijét. Próbált nem figyelni arra, hogy az öltöynadrágja hogyan is feszül meg a combján. És még ennél is jobban igyekezett nem arra gondolni, hogyan festene zakó, ing és nadrág nélkül.

Végül persze ebből semmi sem sikerült neki. Főleg nem az utolsó kitétel.

A nyári hónapok alatt a tűzoltóságon Danny sokszor félmeztelenül járkált, miközben súlyokat emelgetett, és a tetovált felsőteste örökre Anne emlékezetébe égett.

Na igen, de hány másik nő láthatta ezeket a tetkókat? Hányan csókolhatták meg? Ő tényleg ilyen egyéjszakás srác lenne, amivel a többiek viccelődtek? Még ha Anne túl is tudja tenni magát azon a problémán, hogy együtt dolgoznak, ezt nem igazán tudja feloldani magában.

Csak beindította a kocsit, és halkán azt motyogta:

– Alig várom, hogy vége legyen a hétvégének.

* * *

Danny egész éjjel ébren volt. Egész kibaszott éjjel egy szemhunyasnyit sem aludt. És nem azért, mert Deandra minden egyes órában felhívta egészen addig, amíg Moose befutott

hajnal ötkor, és kidobta a taccsot a fürdőszobában. Dannynek sikerült figyelmen kívül hagynia az idegesítő menyasszonyt, és vőlegényt is.

A gond csak az volt, hogy Anne-en kívül másra nem is tudott gondolni.

Tudta, ha hamarosan nem tudja újra megérinteni, megcsókolni, hozzápréselni a testét, akkor konkrétan meg fog örülni.

Annyira iszonyatos volt az egész, hogy háromszor kiverte magának azokban a sötét, kínzó órákban, erre most, hogy mellette ült a kocsiiban, megint felállt neki. Annyira élénken ugrott az elméjébe, hogy Anne alatta fekszik meztelenül, megfeszülve, és...

– Nem szeretnél kiszállni? – kérdezte Anne. – Vagy úgy tervezed, itt fogsz ücsörögni egész este?

Amikor Danny újra észhez tért, észrevette, hogy az étterem parkolójában állnak Duff Mustangja és Ty Dodge Ramje között. Fel se fogta, hogy áthaladtak a városon.

– Bocs, csak rohadt fáradt vagyok – dörzsölte meg az arcát. – Moose teljesen szétesve jött haza a buliból, Deandra pedig egész este engem hívogatott. – Ez utóbbi nem volt teljesen igaz. Egyszer vette még fel később a telefont, amikor is Deandra közölte vele, hogy át akar menni hozzá, de nem a vőlegény miatt.

Újra le akart vele feküdni, mint amikor egyszer összehozták.

De ez soha többé nem fog újra előfordulni. Még ha vonzódott is volna hozzá – és már ráadásul ez sem volt igaz –, akkor sem akarta volna, hogy arra használják, hogy bosszút álljon a vetkőzőlányok miatt. A helyzet pedig nagyon erre hajazott. Ráadásul Danny akkor sem hagyta volna cserben a barátját.

Moose az egyik legjobb haverja volt, egyértelműen senki sem állhatott közéjük.

Ó, bár Moose ne ment volna bele ebbe az egészbe!

– Ó, bár Moose ne ment volna bele ebbe az egészbe! – motyogta Anne, mire Danny elmosolyodott. Teljesen szinkronba kerültek a gondolataik. Danny fogadni mert volna, hogy Anne bármi mást szívesebben csinált volna annál, mint hogy egy ízetlen vacsora felett üljenek, és meghallgassák a násznagyok tószjtait, akik boldogságot kívántak egy olyan párnak, akiknek össze sem kellene házasodniuk.

– Most mi van? – kérdezte a lány. – Miért vigyorogsz így?

Danny odafordult, és végigmérte Anne-t a másik ülésen. Fekete zakót és szép blúzt viselt, amire felkapta a szövetkabátját. Danny még sosem látta ehhez hasonló ruhában, ami emlékeztette arra, hogy Anne-nek van élete a munkáján kívül is. Barátok, helyek, ahová be szokott ülni. Filmek, amiket szeretett, és nyaralni is járhatott.

Részese akart lenni mindennek.

A lány most sem sminkelte ki magát túl erősen, és a haját is egyszerűen hátrafogta. Néha-néha az állomáson kiengedte a tincseit, amiért Danny odáig volt.

Látni akarta, ahogy összekuszálódva szétterül a párnáján a hosszú, selymes haja, amibe folyamatosan bele akart túrni.

Anne lesütötte a szemét, ahogy kinyitotta a kocsiját.

– Mennünk kell, beszéded lesz, nekem meg tologatnom kell a kaját a tányéromon. Igen fontos elfoglaltság.

Az étterem belsejében végigmutatták nekik a hosszú asztalokat, amely egy nyitott rész felől futott. A helyszínt lezárták a buli idejére, és mivel Anne és ő értek ide leghamarabb, Danny már tudta, hogy mit kell tenniük.

– Üljünk ide! – Hála annak a jóságosnak, hogy nem volt ültetési rend! – Ez közel van a kijáráthoz.

– Nagyszerű ötlet.

Ahogy a többiek is megérkeztek, a fűszövetségi tagok egyre hangosabbak és hangosabbak lettek. Danny fülét bántotta a zaj, egyre jobban fogyott a türelme. A többi tűzoltó és a SWAT-osok úgy tűnt, egyetértett vele, mert szép lassan elcsendesedtek.

Amikor Deandra és Moose is megérkezett, a menyasszony szeme egyenesen Dannyre siklott, majd összeszűkült, ahogy észrevette mellette Anne-t.

Ne merészed, Deandra! – gondolta Danny, és inkább Anne felé fordult.

– Szóval...

Anne belekortyolt a borba.

– Szóval?

Amikor összekapcsolódott a tekintetük, mintha mindenki más eltűnt volna a helyiségből. A pincérek megtöltötték a vizespoharakat, de mintha csak árnyalakok lettek volna. Az étterem feloldódott a ködben, homályos és távoli lett.

Danny csak Anne szemét látta.

A lány megrázta a fejét, de Danny azt mondogatta magában, hogy ez bizony semmit sem jelent. Ezzel azonban nem tudta becsapni magát. Anne rá akarta csukni az ajtót az előző este eseményeire, de Danny szerint ő is nehezen hagyta figyelmen kívül a körülöttük szikrázó levegőt. Már kiszabadult a szellem a palackból.

Azután persze azonnal eszébe jutott a hírneve. Anne nem az a típusú lány volt, aki engedné, hogy kihasználják. Na, nem mintha ez lett volna a célja.

Ez távol állt a gondolataitól.

Az étel hullámokban érkezett. Csodás téstatalak és hússok halmozódtak az asztal közepére. Néha Danny a menyasszonyra és a vőlegényre pillantott. Az elején még veszekedtek, aztán Deandra teljes csendbe burkolózott.

Amikor azonban megérkezett a desszert, Moose hirtelen beszélni kezdett a menyasszonyához.

A következő pillanatban Deandra már csókolgatta és simogatta az arcát, mintha a szándékait csak a nyelvével tudná leellenőrizni. *Komolyan?* A menyasszony szorongatta a vőlegénye kezét, és úgy csillogott az arca, mint egy diszkógömb. Úgy tűnt, minden teljesen rendben lett. Legalábbis az elkövetkező tíz percre.

– Dannyboy? – szólította meg Moose az asztalon át. – Készen állsz a beszédre?

– Persze.

Danny felállt, és megkocogtatta a desszertkanalával a vizespoharát. De amikor mások még mindig beszélgettek, felordított:

– Fogjátok be!

Erre mindenki elhallgatott.

Amikor már minden tekintet rá irányult, megköszönte a torkát. Aztán az elméje mintha teljes mértékben kiürült volna, ami egyáltalán nem lepte meg, hiszen Anne a látótere szélén ült, és mondhatni ő volt az egyetlen ember, akit észlelt maga körül.

Eszébe jutott a tekintete, ahogy felnézett rá előző éjjel. Beszélni kezdett, de a szavak nem az agyából áramlottak, hanem egyenesen a szegycsontja mögül.

– Nagyon sokan tudjátok, hogy három évvel ezelőtt egy tüzeset során elveszítettem az ikertestvéretem, John Thomast. – Minden egyes tűzoltó fészkelődni kezdett a székén,

Anne pedig megfeszült mellette. – Nem szoktam erről sokat beszélni, de John minden egyes nap és éjjel velem van, és minden percben gondolok arra, hogy már nem lehet velünk. Azok, akik ilyen kemény és veszélyes munkára adtuk a fejünket, folyamatosan az élet törekénységével szembesülünk, amikor kimegyünk egy tűzesethez. Mindannyian tudjuk, hogy egy riasztás az életünk végét jelentheti. Ettől pedig látjuk, hogy milyen rövid is az élet, épp ezért az együtt töltött idő a megfelelő emberekkel, a megfelelő nővel olyan ritkaság, amit egyszerűen nem vesztegethetünk el. Én sohasem hittem igazán a szerelemben. Nagyon hosszú ideig azt gondoltam, ez csak egyetlen szó, egy cím, amit az emberek adnak az álmaiknak, és félreértik az egészet. Azt hittem, a szerelem egy olyan hazugság, amit azért mondogatunk, hogy érezzünk valami kapaszkodót ebben a tökéletlen, megbízhatatlan, gonosz világban.

Danny mély levegőt vett, és most már tényleg csak Anne-re figyelt. Aztán elkapta róla a tekintetét, hogy az emberek ne vegyék észre, mit is tesz.

– Most viszont úgy gondolom, tudom, hogy ilyesmi megtörténhet két ember között. És nem kell, hogy köze legyen a logikához vagy az észszerűséghez. És ráadásul az időzésnek sem kell megfelelőnek lennie, merthogy az örökkévalóság végtelen, nincs vége vagy eleje. Emellett nem is kell megmagyaráznunk, egyszerűen sorsszerű a maga módján.

Hirtelen Danny felfogta, hogy még mindig Anne-hez beszél a jelenlévők helyett, ezért visszarángatta magát a megfelelő mederbe, és felemelte a poharát.

– Emeljük poharunkat Moose-ra és Deandrára! Nem is tudnék nálad jobb havert elképzelni, és mind a kettőtöknek

sok szerencsét és szép napokat kívánok! – Egyértelműen szükségük volt erre. – És természetesen sok boldogságot!

– Moose-ra és Deandrára! – mondták a többiek unottan.

– A négykézlás nászéjszakára! – ordította be az egyik fiúszövetségi tag.

– És Deandra vagy Moose lesz úgy? – kérdezte egy másik részeg.

Danny leereszkedett a székére, tisztában volt vele, hogy a menyasszony éppen gyilkos pillantásokat vet az olcsójánosok felé, és biztosra vette, hogy Moose emiatt is meg fogja kapni később a magáét.

De ez nem is okozott neki gondot. Ugyanis ő csak Anne-nel foglalkozott.

Ma éjjel kellett megtörténnie. El kellett mondania neki, hogyan is érez iránta. Bárhogya is legyen, ki kell terítenie elé az összes kártyáját, és imádkozni, hogy Anne is ugyanígy érezzen iránta.

Vagy legalábbis ne vágja be az orra előtt a feltételezett ajtót.

Fordította: Szaszko Gabriella